

Sygn. akt I C 1324/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2015 r.

Sąd Rejonowy w Białej Podlaskiej I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia SR Agnieszka Ostrowska
Protokolant:	Izabela Gruszka - Wachowiec

po rozpoznaniu w dniu 15 września 2015 r. w Białej Podlaskiej

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W.

przeciwko A. M.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego A. M. na rzecz powoda (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. 1.228,84 zł (tysiąc dwieście dwadzieścia osiem 84/100) z odsetkami ustawowymi od dnia 20 listopada 2014 r. do dnia zapłaty oraz 227,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 180,00 zł z tytułu zastępstwa procesowego;
- zasądzoną w pkt 1 należność rozkłada na 4 raty, przy czym
2 pierwsze raty w kwotach po 400,00 zł, trzecia rata w kwocie 428,84 zł i czwarta rata obejmująca określone w pkt 1 odsetki
i koszty procesu płatne miesięcznie do dnia 15 każdego miesiąca od października 2015 r. poczynając z zastrzeżeniem, iż w przypadku uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat cała pozostała należność staje się natychmiast wymagalna z odsetkami ustawowymi od pierwszego dnia po upływie określonych wyżej terminów płatności do dnia zapłaty;
- wyrokwowi nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt I C 1324/14

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 19 listopada 2014 r. powód (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty wnosił o zasądzenie od pozwanego A. M. na swoją rzecz kwoty 1.228,84 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 20 listopada 2014 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kwoty 30,00 zł z tytułu opłaty sądowej od pozwu i 180,00 zł z tytułu zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, że na podstawie umowy przelewu wierzytelności zawartej w dniu 27 czerwca 2014 r. z (...) Bank (...) SA nabył przysługującą cedentowi w stosunku do pozwanego wierzytelność wynikającą z umowy (...) z dnia 3 października 2007 r. o przyznanie limitu kredytowego. Powód nabył wierzytelność w łącznej kwocie 1.206,57 zł, na która składała się należność główna w kwocie 443,50 zł, odsetki umowne w kwocie 134,86 zł, odsetki karne w kwocie 236,26 zł oraz koszty w kwocie 391,95 zł. Dochodzona pozwem należność obejmuje ponadto odsetki ustawowe w kwocie 22,27 zł naliczone od kwoty kapitału za okres od dnia 1 lipca 2014 r. do dnia wniesienia pozwu. Wobec opóźnienia pozwanego w spełnieniu świadczenia powód wystąpił z pozwem.

Wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 2 grudnia 2014 r. przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Białej Podlaskiej.

W dalszym toku postępowania powód nadal popierał powództwo. Uzupełniając braki pozwu (k. 11) powód wnosił jak w pozwie wniesionym elektronicznie, z tym że co do kosztów procesu żądał zasądzenia obok zwrotu opłaty od pozwu oraz wynagrodzenia pełnomocnika, również zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Pozwany A. M. na rozprawie w dniu 15 września 2015r.

(k. 82) uznał powództwo. Przyznał okoliczności faktyczne stanowiące podstawę dochodzonego pozwem roszczenia. Jednocześnie wnosił o rozłożenie dochodzonej pozwem należności na raty, powołując się na swoją trudną sytuację materialną i osobistą.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 3 października 2007 r. pozwany zawarł z L. Bankiem SA umowę o przyznanie limitu kredytowego nr (...). Pozwany nie dokonał spłaty zadłużenia, które powstało na rachunku kredytowym (okoliczności bezsporne, przyznane przez pozwanego, umowa k. 27). (...) Bank SA zmienił nazwę na (...) Bank (...) SA (odpis pełny z KRS k. 48). W dniu 27 czerwca 2014 r. pomiędzy (...) Bank (...) SA i (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty została zawarta umowa przelewu wierzytelności, na mocy której została zbyta wierzytelność przysługująca cedentowi w stosunku do pozwanego (umowa k. 29, załącznik do umowy k. 44).

Na dzień wniesienia pozwu przysługująca powodowi w stosunku do pozwanego wierzytelność wynosiła 1.228,84 zł i obejmowała: należność główną w kwocie 443,50 zł, odsetki umowne w kwocie 134,86 zł, odsetki karne w kwocie 236,26 zł, koszty w kwocie 391,95 zł. oraz odsetki ustawowe w kwocie 22,27 zł naliczone od kwoty należności głównej za okres od dnia 1 lipca 2014 r. do dnia wniesienia pozwu (okoliczność bezsporna przyznana przez pozwanego).

Powyższy, bezsporny stan faktyczny, Sąd ustalił w oparciu o powołane wyżej wiarygodne dowody.

Sąd zważył, co następuje:

Powód dochodzi należności z tytułu umowy kredytowej. W § 4 i 5 zawartej przez strony umowy zostały określone: wysokość oprocentowania, termin, w którym kredytobiorca zobowiązany jest do spłaty zadłużenia występującego na rachunku limitu kredytowego oraz konsekwencje niedotrzymania tego terminu. W drodze umowy przelewu wierzytelności nastąpiło przeniesienie wierzytelności z majątku cedenta do majątku cesjonariusza (art. 510 k.c.).

Istnienie i wysokość wierzytelności dochodzonej pozwem w stosunku do pozwanego została wykazana przez powoda wskazanymi wyżej dowodami, a ponadto zostały przyznane przez pozwanego, który uznał powództwo w całości. Stosownie do przepisu art. 213 § 2 k.p.c. sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. W okolicznościach niniejszej sprawy brak jest podstaw

do przyjęcia, iż zachodzi którakolwiek z wymienionych wyżej przesłanek wyłączających możliwość oparcia orzeczenia na uznaniu pozwu. Mając powyższe na uwadze uwzględniono w całości żądanie pozwu i zasądzono na rzecz powoda dochodzoną pozwem kwotę wraz z żądanymi odsetkami.

Stosownie do przepisu art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie.

O zastosowaniu przepisu art. 320 k.p.c. sąd rozstrzyga fakultatywnie

i urzędu, biorąc za podstawę orzeczenia całokształt sytuacji zobowiązanego do zapłaty. Nie ma też przeszkód do rozłożenia zasądzzonego świadczenia na raty, na uzasadniony wniosek strony zobowiązanej do zapłaty. Sytuacja osobista

i majątkowa pozwanego uzasadnia zastosowanie wobec niego regulacji przewidzianej w przepisie art. 320 k.p.c. Przesłuchany w charakterze strony pozwany zeznał, iż jest żonaty. Pozwany ma troje dzieci w wieku 20,18 i 7 lat, które pozostają na jego utrzymaniu. Najstarsze dziecko, aczkolwiek pełnoletnie, jest studentem studiów dziennych. Pozwany z zawodu jest ślusarzem spawaczem. Pozwany jest zatrudniony na podstawie umowy terminowej. Termin rozwiązania umowy przypada na 7 października 2015 r. Z pracy zarobkowej pozwany uzyskuje dochód netto w wysokości 1.280 zł miesięcznie. Żona pozwanego pracuje w szpitalu i zarabia 4,50 zł na godzinę, co pozwala jej osiągnąć dochód w kwocie około 500 zł miesięcznie. Pozwany nie ma własnego mieszkania. Swoje potrzeby mieszkaniowe zaspokaja korzystając z domu swoich rodziców. Ponosi stałe miesięczne wydatki na gaz i energię elektryczną w kwocie około 370 zł miesięcznie. We wrześniu pozwany zakupił opał na zimę za kwotę 2.700 zł (3 tony węgla po 900 zł za tonę). We wrześniu pozwany poniósł również wydatki na wyposażenie dzieci w związku z rozpoczęciem roku szkolnego i akademickiego.

W opisanej sytuacji majątkowej w ocenie sądu pozwany nie byłby

w stanie zapłacić zasądzonej kwoty jednorazowo. Rozłożenie należności

na raty leży zatem nie tylko w interesie pozwanego, ale również w interesie powoda, gdyż czyni zapłatę zasądzonej kwoty realną zwłaszcza,

że pozwany deklaruje chęć spłaty zadłużenia w ratach, których wysokość będzie odpowiednia do jego możliwości majątkowych. Należy przy tym dodać, iż uchybienie przez pozwanego warunkom zapłaty określonym w wyroku, czyni całą należność natychmiast wykonalną.

Według Sądu Najwyższego, art. 320 k.p.c. ma znamiona materialnoprocesowe, pozwala bowiem sądowi ingerować w sferę prawa materialnego, jaką jest termin wykonania zobowiązania. Stanowisko

to zostało zawarte w mającej moc zasady prawnej uchwale składu siedmiu sędziów z 22 września 1970 r. (III PZP 11/70), w której stwierdzono zarazem, że wyrok w części orzekającej o rozłożeniu zasądzzonego świadczenia na raty ma charakter konstytutywny. Sąd nie może wprawdzie na podstawie powyższego przepisu odmówić przyznania wierzycielowi żądanych odsetek za okres do dnia wydania wyroku zasądzającego świadczenie, jednakże rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty ma ten skutek, że wierzycielowi nie przysługują odsetki od ratałnych świadczeń za okres od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat, co znalazło odzwierciedlenie w treści wyroku.

Co do rozstrzygnięcia o obowiązku ponoszenia kosztów procesu należy podnieść, iż przepis art. 98 § 1 k.p.c. wprowadza zasadę, zgodnie

z którą strona przegrywająca obowiązana jest na żądanie strony wygrywającej zwrócić koszty procesu, rozumiane jako koszty niezbędne

do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Koszty procesu ujęte

w wyroku objęły wydatki powoda na opłatę sądową w kwocie 30 zł uiszczoną przez powoda przy wniesieniu pozwu, wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 180 zł oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Z tych względów i w oparciu o powołane w treści uzasadnienia przepisy orzeczono jak w wyroku.